

Modet af et kreativt sind

1. maj (EIRNS) – Videnskabeligt set er man et fjols, hvis man tror på tendenser. Man ville også betragte verden i dag som håbløs:

Diplomater for det britiske imperium, der direkte opfordrer til regimeskifte i Kina; sanktionskrig, som fortsætter uophørligt mod Syrien og Iran og udvides imod Rusland og Kina; igangværende militære provokationer mod disse to nationer; ekspanderende amerikanske og andre regeringsindgreb mod indenlandsk opposition – hvis man følger denne tendens, fører det til krig og nuklear udslettelse af en stor del (eller alle) af planetens mennesker.

Men mennesker er ikke begrænset til tendenser. Ligesom videnskabsmandens sind opstiller hypoteser om en ny, metaforisk årsag, der formidler hvad sanserne kan opfange, har det modige individ friheden til at skabe, socialisere og indføre nye gældende principper for samfundet.

I sin præsentation ved LaRouche-Organisationens borgermøde i regi af Manhattan-projektet i lørdags (se linket nedenfor), besvarede Helga Zepp-LaRouche spørgsmålet, "Hvorfor er folk ligeglade med lidelsen, der finder sted omkring dem?" ved at tage sit publikum med på en rejse gennem de modsætningsfyldte verdensbilleder hos klassikerne og romantikerne; stræben efter hensigt og aktivitet versus søgen efter glemsel og fantasi, sand frihed til viden og formål versus det falske løfte om tøjlesløs frihed. Dagens kultur, barbarisk og banal, forvandler vold til underholdning, bedøver sjælen for uretfærdighed og farer i den nuværende situation, og fratager os den menneskelige arts smukke potentiale, som vi må kæmpe for.

Efter Zepp-LaRouches præsentation vistest en mægtig videooptagelse af Lyndon LaRouche fra en tale i 1988 på en

todages anti-eutanasi-konference i Club of Life, hvor han angreb den centrale, sataniske fejl i Immanuel Kants skrifter; det dobbelte synspunkt at selvom videnskabelige sandheder er opnåelige, kan metoden, hvormed de nås – selve den kreative proces – ikke repræsenteres på forståelig vis, og at der ikke findes noget sådant som sandhed i kunst. Kant antager en grundlæggende adskillelse – hvor en sådan adskillelse ikke findes – mellem kunst og videnskab, alt imens han i virkeligheden fornægter forståeligheden af begge dele.

Det er i kampen for menneskekærlighed, som driver forskeren, kunstneren eller statsmanden, at vi finder vores sande selv.

Tag dig tid i dag til at se og reflektere over begivenheden, som giver en forsmag på Schiller Instituttets konference næste weekend, og brug den inspiration du henter til at forberede dig på den. Verdens skæbne balancerer på en knivsæg.